ЩО З ВАС ЗА РОБІТНИК

Коли не підпираэте своэі робітничоі часописі? Коли Підпираэте часописі капіталістичні, а своэі робітничоі часописі не читаэте і не ширите?

ЗАТЯМІСЬ СОБІ ДОБРЕ

Що часопись "Гайдамаки" э одинокою укр. робітничою часописею в Зл. Державах, що ширить між укр. робітництвом соціялізм, осьвідомлюэ робітництво, боронить його інтереси і ширить поступ.

ВІД НОВОГО 1914 РОКУ

часопись "Гайдамаки" буде виходити що-тижня. Шліть же зараз передплату: 1 дол. 50 ц. на рік, 75 ц. за півроку. на сю адессу:

"*Haydamaka*"
639 E. 11th Street, New York, N. Y.

"НОВЫЙ МІР."

Единственная Русская Рабочая Соціалистическая Газета в Америкѣ.

издаваемая рабочим Т-вом новий Мір.

Подпісная цѣна:

В Соед. Штатах.		Для Канады и Заграницы.	
На год	1 дол.	На год	1 дол. 50 ц.
На 6 м.	60 ц.	На 6 м.	85 ц.
На 3 м.	35 ц.	На 3 м.	45 ц.

Подпіска принимается во всякое время.

КАЛЕНДАРЬ-ЕЖЕГОДНИК
на 1914 год.

Вышла из печати справочная книга на русском языкѣ для иммигрантов. Много свѣденій о Америкѣ и Канадѣ. Масса картинок. Выписывайте сейчас же. Цѣна 30 ц. с пересил.

Деньги на "Нов. Мір" и "Ежегодник" присылайте "моней-ордером" по адрессу:

"*Novy Mir*" 140 E. 4th Street, New York, N. Y.

ШІФКАРТИ ДО КРАЮ!

Крajани! Як ідете до краю сеі осени, не забудьте зайти до нас по шіфкарту. У нас можна купити шіфкарту до краю на всі лінії і також можна іхати через Канаду або Ню-Йорк.

Ми продаэмо шіфкарти з Ванкуверу до Кракова, Львова, Черновець, Тарнополя.

Як гроші маэте і хочете тут змінати, то ми вам міняэмо і беремо лиш два цента від доляра змінного, се э знижена ціна для тих людий, що у нас беруть шіфкарти. Як не хочете з собов нести гроші, то ми вам пішлемо так, що сами відберете, як прийдете до Краю.

Наша спілка вже провадить інтерес через 26 років і тепер зістала інкорпорована так, що э одна з найбезпечнійших офісів в Канаді.

Офіс отворений що дня від 9 до 6, а в суботу від 9 рано до 7 вечером.

D. E. BROWN, HOPE & MACAULAY, LTD.
GENERAL RAILWAY AND STEAMSHIP AGENTS.
102 MAIN STREET.
A. C. Hirschfeld, Mgr. Foreign Dept. Tel. Sey. 1248.
Head Office: 585-587-589 Granville Street. Tel. Sey. 1887.

Читайте "Ранок"!
"РАНОК."

э релігійно-народна часопись в Канаді, що накликуэ нарід до Эвангелія і демократичного устрою церкви. Читайте і довідаэтесь, яка віра э правдива.

Виходить ще-тижня в середу і коштуэ 1 дол. 50 ц. на рік. Хто присилаэ передплату цілу, дістаэ премію книжок на 50ц., які самий собі вибере. Адрес:

"*Ranok*"
Box 3596, Winnipeg, Manitoba

AGRICULTURAL SETTLEMENTS ASSOCIATION, LIMITED
Vancouver, B. C.

Русини! купуйте землю в теплій і богатій Вританській Колюмбіі.

Ми маэмо ріжного рода землі, починаючи від готових оброблених фармів і кінчаючи лісовою землею з деревом добрим для будови і всілякого виробу. Ціни теж ріжні: від 40 дол. до 1.000 дол. за акер.

Наші землі суть в долинах: Фрейзер-рівер, Лилует, Чилкатон, на Фрейзер-лейк, на Оканаган-лейк, у Белла Кула і коло Гейзельтон.

Наша спеціяльність осаджувати поселенців кольоніями. Ми маэмо німецкі, шведцькі і англійські кольонії, і для Русинів ми маэмо тисячі акрів першоі кляси землі. Хто в нас купуэ землю, тому ми помагаэмо, як потребуэ, будуватись, набути машинерію і худобу.

Відомо на цілу Канаду, що в долині ріки Фрейзер-рівер суть найращі і найбогатіщі землі в сьвіті. Уже 70 миль на схід від Ванкуверу акор тоі землі коштуэ $1.000, але ми маэмо для вас

НАГОДУ І В ДОЛИНІ ФРЕЙЗЕЗЕР-РІВЕРУ:

(1.) Готова фарма, 160 акрів, добра земля, частина обфенцована, недалеко від колії і малого міста. 35 акрів управлених, 6 акрів вичищені, 1½ під садом і лісом, дім на 8 кімнат, добрі будинки. Ціна $135 за акор, $10.000 готівки, решта на 5 літ на виплат з 7%.

(2.) 50 акрів доброго грунту, частина обфенцована, близько стації і місточка. 2 акра оброблених, 6 акрів очищених, решта добрий ліс. Дім на 3 кімнати. Ціна 105 дол. акер. 1.500 дол. готівкою, а решти на 5 літ на сплату.

(3.) 70 акрів близько стації і місточка. 30 акрів оброблених, з чого 1½ під овочевим садом, а 18 акрів дренованоі долини, 20 акрів вичищено, решта добрий ліс. Дім на 9 кімнат і багато будинків, але в занепаді. Ціна 130 дол. за акор, 2.000 дол. готівки, а решта на 6 літ на сплату 7%.

(4.) 40 акрів, 1 година їзди від Ню-Вестминстра. Старий ліс, добрий грунт. 70 дол. за акер, 7.000 дол. готівки, 5.000 дол. по 9 місяцях, і перебрати довг $16.000.

(5.) 10 акрів, старший ліс, при губернаньскій дорозі, коло стації і місточка, добрий грунт. Ціна 700 дол. 250 готівки, решту 150 дол. кожді 9 місяців.

(6.) 30. акрів 3 милі від міста і стації, 6 акрів управлених, 40 плідних дерев, 24 акрів явору і червоноі сосни, малий дім на 3 кімнати, курники, потічок з доброю водою. Ціна 120 дол. за акор, $700 готівки, решта на 3 рока.

Окрім сего маэмо тисячі акрів таньшоі і дорожчоі землі. Пишіть до нас, а будете задоволені.

AGRICULTURAL SETTLEMENTS ASS'N, LTD.
621 Pender-St. Vancouver, B. C.

J. Whitworth, 1742 Broadway E., Phone: Fair. 1466L. — Vancouver: Phone. High. 149. Victoria: Phone 5219-R-2. — D. Stewart, 1022 Bank St., Victoria, B. C.

WHITWORTH & STEWART
Фабриканти

Памятників, пивниць, угловиx каменів, і т. д.
обчисляэмо будівляні роботи. тутешний і заграничний граніт і мармур.
Доставляэмо до всіх частий Канади
Наші офіси і робітні:
Cor. Harris & Raymour Sts. .... Vancouver, B. C.
Cor. Richmond Ave. & Lonsdale Rd. .... Victoria, B. C.
Наші представителі до вашоі услуги кождого часу.

КАДИЛО
The Canadian-Ruthenian Humoristic Gazette

Рік. II. Ч. 14. 1-го Квітня. VANCOUVER, B. C., APRIL 1, 1914. NO. 14, VOL. II.

ЩО БУДЕ.

Що буде, коли ворог клятий
Перейде Збруч і геть з гармати
Твоі оселі стане прати
Картачом, Русине, мій брате?
І дикі звірі — козаки
Дітей твоіх на піки здіймуть,
Сестру і жінку заберуть
І, посьміявшися, їм шаблями
Повтинають груди геть,
А твого тата й твою маму
Сьпітка під тином нагла смерть?
І ті хати твоі убогі
Підпалить ворог, і луна
Огню-пожежі над Поділэм
Червоним пеклом запала
Аж по Карпати! Зойк кобіт
І плач голодноі дитини,
І смерть з косою, що жита
Буде стинати що-хвилини
І скрізь руіни і руіни? . .
. . . .
Не дикі орди Чингіс-Хана,
А лютого, нового пана
Над Збручом стали, щоб дітей
Твоіх, Галичу, постинати,
Твоі лани, твоэ добро
Царевп клятому віддати.
Щоб не стримів ти більш йому,
Як той остюк у оці, брате,
Щоб і на тебе міг покласти
Своі кайдани і в тюрму
В "загально-русскую" пігнати
Й Червони Русь.
Не буде, кате,
Як хочеш ти! лиш зачепи!
Як листя в лісі, як трави,
Ми встанем боронити волю,
нас тисячі злетять зза моря
І давній гріх своіх дідів
Відкупимо своэв кервою;
Здобудемо Вкраіні волю!
А кревних наших і батьків
Заступим грудями своіми.
Ти ж, царю, і твоі хорти
Скажені будете втікати
І скрізь вас будуть люде гнати
І бити клятих!
Згине царь
Загине кат тоді задніэ,
І зійде сонце на Вкраіні.

П. Крат.

ЦАРЬ У СПРУЗІ З СМЕРТЕЮ БРОДИТЬ ПО ЗАЛЯНІЙ КРОВІЮ РОСІІ.

НАЙНОВІЙШІ ЛІКАРСТВА.

Коли не можете спати, то підіть бодай раз на представленэ наших аматорів з всіляких кружків, горшків і мисок. . .

Коли не маэте гумору, а хочете довести себе до самовбиства, то пильніуйте за полемікою, що провадить Карманський в канадийських газетах. .

Коли чуэте біль в жолудку, то перестаньте слухати промов наших русько-канадийських бесідників.

ТАКОЖ ОСТОРОЖНІСТЬ.

— Алеж, як можеш подавати руку такому злодіэви?

— А, бачиш, бо поки тримаю його за руку, то не маю страху, що щось потягне мені з кешені.

На релігіі.

Піп: Скажи но мені, Івасю, що потішаэ кождого нещасного чоловіка у вінніпегу?

Івась: Онтаріо Готель.

ЗАГАДКА.

Непомильний папа Лев
Експедіта почитав,
Непомильний папа Пій
Геть з сьвятих його нагнав . . .

А тепер мені скажіть,
Й сю загадку розвяжіть,
Що так просто в очі бэ:
Непомильний — хто з них э? . .

Макогоненко.

о. Проколупій.

ПОСЛІДНЕ ХОЖДЕНІЭ ПАНА БОГА ПО ЗЕМЛІ, або БОГ В РЕВОЛЮЦІІ.

Бога нема в дома, а
Сьвяті роблять, що хочут.
Нар. приказка.

Продовженэ.

— Господи! господи! — зітхив Микола, а сам думав: "Требаб було царя в сінодом повідомити, щоб бога сподівались. . . Зігналиб вони своїх правдиво - русскіх до одного міста, вклонились би богови, сказалиб йому, що йім добре поводить ся і відпровадилиб непроханого гостя назад до неба. А тепер що буде? Захотілось же тому дурниьови, щоб бог громами його нарід вилущив! . . : Мало гармат маэ!! . . Ох, що то буде, що то буде? . . Микола схилив ся аж до колін своэю сивою, засмученою головою.

Бог бринькав на лірі. . .

Ось в корітарах почулась хода багатьох ніг; все близше і близше, і ось за дверима ставсь гамір. Знов почав замок жвакувати ключа; рипнули двері і росчинились: за ними зявились жандарі і тюремна строжа. Вони випхали з поміж себе молодого блідого хлопця і впхнули його до казні. З стогоном враз зачинились двері, мов камінь привалили до гробовища.

Хлопець стояв, потираючи руками чоло. Він нічого не бачив, не чув. Здавало ся, що він тільки що прокинув ся і пригадуэ собі якийсь дуже його вразивший сон. Кучері русявого волося мов злотим вінком обвели його бліде чорноброве личко. Великі блакітні очі дивились здивовано, і такі хороші, такі дитячі.

— "Защож його будуть страчувати?" думав бог, дивлючись на тоненький, стрункий, як у дівчини, стан хлопця, що був убраний в чорний піджак, синю сорочку і високі чоботи. Хлопец поточив ся трохи вперед і знову потер чоло рукою:

— Шибиницю відмінили. . . Ростріл. . . з ласки. . . ха, ха, . . . Ласка! . . — Йому повело губи нервовим пароксизмом. А очі дивлять ся кудись двома блакітними зірками. . . крізь мур у вічність.

— Гей, що се з тобою! . . . Треба триматись до кінця, бо на те йшов. Не осором ся! Не тепер, так в четвер, а від смерти не втичеш. . . — і він помотав головою, і зробив руками пару рухів, щоб трохи себе заспокоїти. Тоді його погляд упав на сидячих на ліжку Бога та Миколу. . . Здивова но розчинив свойі очі і став придивлятись . . . . І згадав він свою сонячну Україну, степ, перелоги і на шляху під дуплинастою вербою отаких самісіньких старців.

— Та чогож ви, діди, отут у тюрмі опинились? — підбіг до них.

— "А так як бачиш. . . Забрали, тай привезли сюди, синку," відповів Бог, позираючи любо на хороше лице парубка.

— З котрих же ви сторін, чи давно з України? — питав ся радісно.

— "Та з під Кийва, з повіту Переяслівського," відповів Микола.

— І я з Переяславщини. — зрадів хлопець.

„Так защож тебе на смерть присудили?" перебив його Бог.

— Ах, смерть! . . — здігнув хлопець і враз замовк, схиливши голову.

— Знаэте, . . . — почав він казати, ростягаючи слова: Там у селі Іванівці живе моя мати, прозивають йійі люде Петричихою, як будете коли в тих сторонах переходити, зайдіть до нейі, та вклоніть ся від мене. Скажіть йій, що любив я йійі і ніколи не забував . . . та хай простить, що неміг я йійі старости доглядіти . . . "Хто возлюбить батька або матір більше ніж мене несть мя достоэн." Так казав Хрестос. . . Я. кладу душу свою за друзі свої . . Та скажіть йій, щоб не плакала. А більше нема чого переказувати. . . Ага. э ще там у мене собака Рябко, любить він мене. Попросіть матір, щоб доглядала його. . . Ото й усе. . . .

— "Та защож тебе стратити мають?" спитав знов Бог.

— Защо! і хлопець усьміхнув ся до Бога своїми блакітними очима повними сліз і обійняв його за плечі: Защо! За тебе, за тебе, любий народе! З торб, з лат, з драння отсего тебе хтів визволити, від злиднів врятувати: . . Покарав роспинателів твоїх, і роспинають мене. — Хлопець схилив голову на коліна божі. Бог гладив його русяву голову. Парубок плакав: йому так було хороше на колінах свого народу.

А Микола сіртав ся на місцю від злости. Навіть хтів було крикнути на хлопця: "Та як же ти сьмів руку піднести на владу від господа настановлену?" Та стримавсь се при Богові сказати, бо знав як Бог ненавидів римських імператорів, гонителів християнських. Знав, що посилав він сина свого первородного сокрушити усяку владу на землі, і йіх усіх святими поробив, що помагали синові його в роботі його. . . Микола бачив, що не викрутить ся, що побачить Бог неправду усю від царів та панів походячу, ними сьвятими поперту.

— Ох, ох, ох! . . . — зітхав сьв. Миколла, та неприднвляв ся ще Господь до думок сьвятого угодника свого.

"А кому ти спадчину свою відпишеш?" невтерпів, спитав таки Микола.

— Спадчина моя — тіло моэ, гробакам віддам його. — усьміхнув ся парубок.

Замовкли, сталась тиша, і в сій тиші знов почулось, як став ріпіти замок. Росчинились двері, і до середини увійшов в чорній рясі, з гривою чорного волося бородатий піп. Від бороди по широких грудях спадав аж до черевиків синій з білими хрестами попередник. На грудях на срібнім ланцюзі лежав великий срібний хрест з розіпятим на нім Ісусом, а в ситих руках держав невеликий злотий хрест теж з замордованим на нім Христом. На пухких попових пальцях блищали дорогі злоті з діамантами перстні. Маленькі очі його позирали зза залитих тавіщем вій. Побачивши не одного, а трьох увязнених, піп нерішучо спиняв ся, і острах зявив ся на його лиці. Але швидко попівська пиха знов вернулась до него, і він виступив наперед, роспустивши воскрилля свойі. Бог здивував ся: йому здавалось, що баче перед собою поганського жерця. А Микола крутив ся, мов сидів на шилі.

Парубок підвів голову, і його очі грізно блиснули:

— А, чорний круче, уже прилетів! — крикнув осуджений на смерть.

Але піп заговорив голосом лисиці:

— "Сину мій! ти маэш зараз ставати перед суд божий. . . Я прийшов приготувати тебе."

— Забірайте ся геть з сею комедіаю! крикнув хлопець: Я не вірую у вашого державного бога. Мій бог — тут на землі, а вашого схованого десь за хмарами мені нетреба. . . Дайте мені спокій! —

Піп відмінив "тон":

— "Вибочайте. . . Ви не дивіть ся на мене партийними очима. Для нас, душпастирів, ви всі рівні і дорогі нам. Навіть заблудша вівця дорожша. Перейшовши муки смертної кари, Тоді тільки ваша душа зможе мати надію на прощенэ на небі. Я мушу підтримати вас, щоб врятувати душу вашу від гіэни огненнойі. . ."

— Гіэни! шакалі! крокодилі! Ви кровопійці мого народу! Жерці поганські! Жерці злотого Ваала! . . Забірайтесь геть! . . Хай ідуть кати мордувати тіло моэ, але душі моэі я не дозволю мучити, не дозволю! — і збентежений хлопець зірвав ся з ліжка на черевастого попа з кулаками. Той йойкнув і зпрожогу вискочив з казні у коритар.

— Уууу—у! прокляті! Мало я вас видусив, мало! — кричав парубок, махаючи кулаками. В крику тім чулась роспука ненагодованої помсти.

Потім стих і знов сів побіч, Бога.

— Отак, дідусю! Поки будете давати отим книшохапам собі очі лудити, не бачити вам доти сонця-правди. Не вірте йім про чудеса небесні, а творіть на землі рай собі! Бачите, який він відгодований, то з людської біди роснух він так.

"Господи! покиньте його! То той пролітар! . зашепотів Микола Богові на вухо: Чуэте, як він про вас каже?"

"Так не віруэш в бога-отця вседержителя, творця неба і семлі?" грізно звернув ся Микола до парубка.

— "Ні, діду. . . В того бога, що попи нам проповідують, я не вірю, бо то не бог, а якийсь лютий самовладец, який тільки карати вміэ. А коли й добро часом тобі зробить, то аж потому, як за тебе принаймні пів сотки сьвятих уступлять ся. А сьвяті дурно не зроблять: кожному за найменьше діло хоч за копійку свічку тра поставити. . Се ошника — нема такого бога! Я змалку вірив у доброго бога, — а колиб такий був, то не дав би він так страждати народові своэму. Виж бачили сами, як голодують селяне, як поневіряють ся робітники, як дохне без зарібків та інтолігенція —, і як над усіма згнущаэть ся кулак поліцая. — з гнівом і болем казав парубок. Бог лиш хитав сивою бородою, а очі його сьвяті сумом застелило. Миколу ж чорти поривали від злости, що хлопець своэю балаканиною божій праві очі розвязуэ.

— "Так кажеш, що поганий у вас бог?" спитав Бог парубка.

— А жадного нема! — втяв той, схилив голову і залетів думками за мурл темниці, де страждав його народ.

Бога дуже зворушило усе те, що почув від порубка:

— "Так виходить, Миколо, таке, що і войіни і жерці, як були, так і э, як були у людей кроволюбні боги, так і зостались! . . може і царі ще водять ся!" крикнув до Миколи Бог . . Та голос божий перебило брязкотінэ штиків і тупотінэ ніг за дверима. Двері росчинились, і до середини увійшли дозорці, офіцир, начальник вязниці, прокурор, а в дверях було видко широкі, жовті, телячі пики салдатів-татар. Парубок глянув на катів своїх і враз зблід:

— Ага! уже! . . — загомонів він, встав і провів рукою по чолу: Так щож, я готовий . . . Ходім! . . Прощайте, діду . . . Не забудьтеж: село Іванівка, а моя мати Петриничиха . . . Я готовий! . . і твердою ходою пішов на смерть, оточений з усіх боків катами. Знов зачинились двері, і знов на камілю стало тихо у вязниці.

Бог схилив сиву голову і думав про те, що довело ся йому чути і бачити тойі ночі:

— "Довго, довго я не був на землі," хитав він засмученою: "Земля та, та люде не ті, і одіж йіхня і звичайі і усе не те. Тільки лихо з добром не

покинули боротись. І ліктори, і войіни, і жерці, і узилища, і вертепи і стогнища вавілонські зостались такі як були. ." Бог глянув на сьв. Миколу, що куняв собі, спершись на бильце ліжка, і усьміхнув ся:

— "Гей, гей! . . А скільки разів мені отой угодник висьпівував: "Спи, господи, усе добре іде на землі твойій" . . . Добре, бачу, що "добре" . . . "А той білоголовий просто сказав: "Нема бога!" А хіба був? не було! . . Бог спав, не було бога! . . Цікаво, що неправда за моэ спанэ на землі наробила? Гм! . ." хмарами насупились брови божі і глянув він знову гостро на угодника свого, що той аж затрусив ся на місци у сні.

— "Так, кажеш, що "присдужники" правди мойі заточили мене сюди? . . Ох, щось лукавиш, угоднику Миколо!" І зазернув Бог у думки угодника свого і побачив, як турбують ся вони в неспокою та в небезпеці, і брехнею чорніэ душа сьвятого. І побачив Бог в самій глибоні серця Миколиного щось маленьке, чорненьке, як дохла пявка, і звав ся той гробак царем Миколою, і ховав його сьв. Микола в серці свойім від ока божого, а злота корона блищала на головці пявки тіэйі. . . Грізно насупив ся Саваоф і блискавками запалали очі його:

—"Зрада! Зраду баче дух мій! зашепотів він: Томуж то усе Микола благав мене вертатись на небо. Ні! Гряду по землі свойій судити живих і мертвих. Не верну на небо, не покину тебе, люде мій, щоб не казав ти, що забув я тебе. . . А зраду твою, Миколо, і прісних твойіх судитиму судом вічним. . Дай тільки роздивлюсь діла ваші!"

Микола спав, розвернувшись на ліжку, не чуючи слов божих.

— Трах, трах, трах! . . враз розбив тишу згук сальви, пройшовши знадвору крізь грубі мури вязниці. Бог глянув, і побачили його сьвяті очі невеличке дворище оточене з усіх боків чорним муром і накрите чорною пеленою ночі, що вже починала сьвітати, бо благословилось на сьвіт. Там чотирі дозорця сьвітили ліхтарями, стояло два шерега салдатів, легенький білий дим ще вив ся понад ними, на голові прокурора блищав шовковий верх циліндра, а серед дворища, як хрест на голгофті, був вкопаний білий стовп, коло котрого на трох кільцях звисало на орчиках тіло того парубка, запхане в довгий білий міх, на котрому чорніли кріваві плями. Час від часу тіло ще дригаэ. За стовпом біліэ купа вапна і чорніэ під ногами убитого готова яма. Підійшли дозорці, перетяли шнур і тіло полетіло в яму. Копачі стали йійі закидати. Коло ями крутив ся піп, благословляючи те душогубство в імя Того, що сказав: "Не убий!" Офіцер скомендерував, і "заприсяжені убійники" вийшли з дворища, гримаючи зброэю, за ними пішли "представники власти," полишивши копачам запорпати тіло уже безпечного ворога.

— "Ог, воно як!" сказав Бог, встав і став ходити від дверей до стіни, і його тінь то збільшувалась, то зменьшувалась на сірім мурі. Микола спав далі, але уся вязниця ревла ревом! То вязні, хоч криком, хтіли висловити свій безсильний протест проти морду вчиненім катами над одним з йіхних товаришів.

(Далі буде.)

ПАПА ПІЙ Х.

Наш папа Пій страшний жебрак:
Сидить у золотій палаті,
І тягне він послідній гріш
З мужицькоі малоі хати.

Наш папа Пій страшний жебрак:
Він слово божеэ голосить
І милостині, мов той дід,
За "непомильне" слово просить.

Нам папа Пій, як старець, той
Збираэ по селу корони,
Щ об доповнити, в честь Христа,
Ті ватиканські міліони.

Макогоненко.

ВІД ДУХА.

В селі дівча в попа служило . . .
І те невиннеэ дівча
Одноі нічки породило
Мале, прекраснеэ дитя.

Дивують ся в селі всі люди:
— Від кого се? — йійі питають.
Дівча на се: "За мої труди
Від духа певне се я маю."

Макогоненко.

СЬВЯТИЙ.

На божу честь він постив все,
Морив своэ нуждення тіло,
Не пив у спеку він води,
Хоч пити ся його хотіло.

Тай з посту того він помер.
Лише жаліти го нетреба:
По смерти свойій зараз він
Пішов простісенько до неба.

І хоч сказав нам бог: "Не вбий,
Бо будеш в пеклі вічно тліти."
Він вбив себе, і каже піп,
Пішов межи сьвятих сидіти.

Макогоненко.

ДОВРА РАДА.

Як вмре тобі з родини хто,
Кого любив ти й поважав,
То раджу дуже я тобі,
Щоб ти попів хоч сотку взяв.

Вони, як добре заплатиш,
Молитись будуть в небеса,
І він, хоч грішний, в рай піде:
Гріш нині робить чудеса.

Макогоненко.

Я хочу свободи, я хочу просторів,
Могутньоі пісні, талану борця,
Щоб пройти по сьвіту гордо без опорів
З прапором побіди, в борні до кінця.

Я хочу безумно великого діла,
Щоб на вчинки славні людей підвести,
І робучі маси вгнічені катами
В соняшну крайіну врешті привести.

Я хочу гуляня, грізного як море,
Що валом лютуэ до високих гір,
В тім реві зловіснім втопити все горе
З головов пірнути в баталії вир.

Я хочу свободи, я хочу просторів,
Бо серце у рабстві болить і вмліва,
Хай вибухне буря, аби то нарешті
Прийшли давно ждані свободи жнива!

П. Ковалишен.

ПОПАДЯНКА.

В попадянки гарне личко,
Довгі коси, грубий зад,
А в головочці полова,
Що провадить всему лад.

В попадянки чорні очі,
Білі руки, як пампух,
Як заграэ, заспіваэ,
То глухий би гірш оглух.

Попадянка господиня,
Знаэ кури почислити. . .
Гей, друзяки, я вам раджу
Попадянку лиш любити.

Макогоненко.

Замітка редакціі. Пане Макогоненку! просимо більше жадних віршів про попадянок не писати, бо у нас в Канаді попам заборонено женитись, і повище згаданий гатунок тут не виробляэть ся. Наші інтелігенти з табору "У. Г." було запротестували проти целэбату, але його пристяженьство вискуп ввідповіли, що інтелігенція з під фернальского жолуба може задовольнитись фармерськими доньками або служницями, а попадянок в Канаді місцевого виробу не дочекають ся. Отож більше про попадянок нам тут не нагадуйте.

о. Проколупій.

РАЦІЯ.

Ти питаэш ся мене,
Чом не сповідаюсь,
Чом провини і гріхи
На душі тримаю?
Добре, друже, я готов!
Лиш попа такого
Ти на сьвіті пошукай,
Щоб я міг до його
Хоч крихітку у душі,
Бач, довірэ мати.
Перед грішним більш ніж сам
Годі сповідатись!

Макогоненко.

ПОПОВИ.

Ти говореш, научаэш:
Так ділати треба,
Так а так тра поступати,
Щоб дійти до неба.
То не штука научати
Мертвими словами!
Научай ти нас учинком
Й своіми ділами,
То увіремо в ту правду,
Що йіві навчаэш,
А так слухаэм, тай кажем:
— Бог там теэ знаэ . . .

Макогоненко.

ПАТРІОТИ.

Прийшов мужик голодний, вбогий
До славних міських патріотів
І став просити в спосіб гідний,
Щоб помогли йому в бідноті.

— Ми зараз, зараз! — Ті скричали
І сіли разом до дебати,
І кождий з них посвому радив,
Як хлопа з нужди ратувати.

Години плили, дні летіли,
А патріоти все сиділи
Та раду славную тримали, —
При тім гарненько пили й йіли.

Мужик стояв, чекав сарака,
Та з голоду на діл звалив ся.
Поради не діждавсь бідака,
Й на патріотах помилив ся.

ДОБРІ РАДИ.

1.

Як до бога удаэш ся
З просьбою, мій друже,
То не раджу йти самому
До його палати.
Ти вперед йди до міністрів
Та льокайів божих,
Бо протокція, мій друже,
В небі теж поможе.

2.

Коли ти злого що зробив,
Тим дуже не журися
І не вдаввайсь до неба з тим,
До бога не моли ся.
Ти лиш попови те скажи,
Він стане ти в потребі:
Бо хоч ціле житэ гріши,
Будеш напевно в небі.

3.

До бога, друже, не молись
Коли ти тяжко согрішив,
І не проси і не корись,
Не жалуй того, що вчинив.
Бо хоч-би бог тобі простив
Твоі провини і гріхи,
А як попа ти не просив, —
Ти мусеш, брате в пекло йти.
А як знов піп тобі простить,
То хоч би бог тебе не хтів,
Так мусить двері відчинить,
Щоб між сьвятими ти засів.

Макогоненко.

— Чому Адама і Эву вигнато з Раю?

— Бо вони, прошу о. катихита, крали Богови ябка.

KADYLO

The Canadian-Ruthenian Humoristic Gazette, issued every 1st and 15th of each month.

"KADYLO" is the best medium to reach 200,000 Ruthenians in Canada and 500,000 in the United States.

Subscription in Canada and the United States, $2.00 per year.
Advertising rates on application.
Address: KADYLO, P. O. Box 482, Vancouver, B. C.

Registered Trade Mark — Foreign Language Newspaper Association, Ltd.

Published by the Linguistic Printing and Publishing Company.
650 Richards Street. Phone: Seymour 8538.

КАДИЛО

гумористично-сатиристичний двотижневник. Виходить кождого 1-го і 15-го. Коштує на рік 2 дол. Поодиноке число 10 центів.

Редактор Павло Крат.

Адреса:

"KADYLO"

650 Richards Street. VANCOUVER, B. C.

"**Ворба**", се одинока соц. демокр. півмісяч на часопись в рідні краю! Хочете мати правдиві, не перекручені вістки про Ваш рідний край, то посилайте лиш $1.50 на адресу: Borba, Czernowitz, Reissgasse 16, Austria, Bukowina.

"**Добра Новина**", то такий журнал, на який давно вже чекав наш працюючий народ. В ньому подає ся найкрасше, найглубше знанє в дуже приступній формі. Хочеш бути просьвіченою людиною, то посилай $1.50 на адресу: Dobra Nowyna, Lemberg, ul. Skrzynskoho 12, Austria, Galicia.

Чи Ви читали

"КАНАДИЙСЬКІ ВІСТИ"?

Жадайте оказового числа. "**Канадийські Вісти**" є просвітною, ілюстрованою часописею, не поміщують ні сварок ні лайок, виходять покищо раз в місяць і коштують на рік 50 ц

"KANADYJSKI VISTY"

P. O. Box 3628, Sta. B.
Winnipeg, Man.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

1. Просимо тих, що затягли передплату, вирівняти її.

2. В кредит нікому "Кадила" не висилаємо.

3. Оказове число тільки по отриманю 10 ц. стемплями.

4. Хто хоче відмінити адресу, має разом з повідомленєм про зміну присилати 5 ц. стемплями, инакше адреса не буде відмінена і газета буде йти на старий адрес.

5. Книгарні і агентів просимо точно обраховувати ся з нами що два тижні, инакше ми не будемо точні відносно їх.

У Вінніпегу "Кадило" можно дістати тільки в "Руській Книгарні".

НА ВТІХУ ДНЯ.

РОЗМОВА З ШЕВЧЕНКОМ.

Зайшов я оце недавно у Ванкувері на пошту, дістав II ч. "Канадийського Русина," дивлюсь, а у нему батько Тарас заторнений прийхав, та такий мізерний та скривлений.

— Здорові були, батьку Тарасе. — поздоровкав ся я з Кобзарем.

— "Здоров був, земляче." відповів той.

— Чогож ви так, тату, скривились, мов дрисливок пайлис? —

— "З того ювілею, голубчику." зітхнув тяжко наш геній.

— А якаж вам з того недогода! Прецінь ювілейні сьвята побільшають і розширюють вашу славу по цілому сьвіту. —

—"Слава! Слава! Чортберити славу, коли тою славою та уся-ка Погань свою безчесть хоче покрити!" скипів Шевченко: "Приміром, візьми униятів. Чи не сі христопродавці разом з польскими ксьонзами та королями роспинали нашу Україну? Чи не черз їхні свари та зраду пішла наша Україна царям в зуби? Чого тим зрадникам треба від мене, чого вони роспинають ся мене виславляте? Я тепер саме з з тих ювілейних сьвят, що відбулись у Вінніпегу. Бачиш там появя ся униятський архирий Будка, і ті ізуїти прикидають ся великими приятелями Шевченка, щоб таким чином підшитись під люди і загребти їх під папський пантофель! Чи чув ти коли, щоб униятска віра та була "руською вірою"? Я волів би знову підти на 20 літ у москалі, ніж чути, як ті підлі папські підніжки вигукували за Україною, а особливо довіхав мене той піяцький комерс в мою честь, на котрім перепитими голосами католицька худоба ревла многолітствія королям, цісарям та архирилам і в тім багні місила моє всеж таки чесне імя! Зле коли тебе пічнуть вороги хвалити.

— Не журіть ся, батечку! — потішав я несчасного ювелянта: У Канаді народ уже починає щось розуміти, і хоч би василіяни почали справляти ювілей навіть самому Лютерови, той тоді Будка вийде тут у Канаді, як Заблотцкий на милі.

— "Хіба що так," зітхнув Тарас.

Гаплик.

БОГАЧ І ЖЕБРАК.

Богач хорує. . . . Плаче жінка.
І сум вкриває всю родину.
А піп з дяком говорять нишком:
— Коби вже раз до черта згинув. —

Жебрак хорує. . . Не страхає
Ніхто його з народу смерти.
Лиш піп з дяком собі шепочуть:
— Готов, храни боже, ще умерти.

Макогоненко.

"КАДИЛО" ДІЛАЄ!

ПОСЛУХАЙТЕ І ЗРОБІТЬ ТАК.

Хто в сім світі ярмо несе,
Ким завсігди нужда трясе,
А звеселить хоче хату,
Хай шле лиш нам передплату.
Хай доляри в лист пакує,
Й до "Кадила" адресує,
Та напише: За сі гроші,
О "Кадило" на рік прошу.
А хто долю ліпшу має,
Їсть все ліпше й випиває,
Все здоровий і хороший,
Не є ніколи без грошей, —
Хай теж дуже ся не скупить,
А "Кадило" на рік купить.
А за сеее вір-ми друже,
Насьміэш ся нераз дуже.

Джян.

ГОВОРИМО ПО РУСЬКИ
Урядовий тел. Хатній тел.
Сімур 7143 Фейрмонт 2181
Др. С. БЛЮМБЕРГЕР
лікар і акушор.
Dawson Building 109-110.
COR. MAIN & HASTINGS ST.

Послідня сповідь попа.

Вмираю я, вмираю
І перед богом сповідаюсь:
Прости мені, мій боже,
Що любив я дівки гожі
І гарні молодиці,
Сільські природні красавиці.
Палку маю натуру,
Хтів все ю вдоволити,
Тому нераз й жидівку Суру
Я мусів пристрасно любити.
Прости мені, що часто був я
пяний
Я знаю: вчинок сей поганий,
Та я мій боже, мусів пити,
Бо без пиття так тяжко жити.
Прости мені, що дер я люди
За невеликі труди:
Нераз вдову я вигнав з хати
Коли не мала заплатити,
А ні, то мусіла на рати
Мені удвоє відробити.
Нераз я сиротам нещасним
Корову взяв послідну
І жебрати між люди вигнав
У пічку темну, непогідну.
Тепер печуть мене сирітські
сльози —
Прости мені, мій боже!
Прости мені, що я ся зирік,
Немов Христа проклятий Юда,
Народи мого. Щож зробих я,
Була лиш зрада та облуда.
Вмираю я, вмираю
І перед богом сповідаюсь:
Прости мені всі ті провини,
Бо незабаром вже загину!
І господь рік:
— Гріхів твоїх смертельних,
Учинків нерегельних
Тобі не можу дарувати.
В чистилешу терпінь замало
Щоб міг я взяти
До него грішника такого.
Тобі ще більше мук потреба,
Тому, щоб ти позбув ся злого,
І чистим увійшов до неба, —
Ти хлопом маєш рік прожити,
Як хлоп робити і бідити.

Макогоненко.

1814 СВЯТКУЙТЕ БРАТЯ ЮВІЛЕЙНИЙ РІК ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. 1914

Так кличе нас в кождім числі "Канадийський Русин", слухаючись його поклику, ми будемо в кождім числі "Кадила" містити ті спеціяльні твори Т. Шевченка, що тичуть ся релігійних поглядів патріотичних і мудрих редакторів і видавців "К. Рус." Починаємо з "Івана Гуса".

ГОНТА В УМАНІ.

Униятський епископ Будка, його ізуїти — василіяне, їхній орган "Канадийський Русин" відбувають тепер цілу оргію "сьвяткованя" Шевченківського ювілею. В минувшім числі "Кадила" поемою Шевченка "Іван Гус" ми показали нашим читачам, як палало серце Шевченка ненавистею до римського папства, як він плаче кріваними сльозами за мучеником Гусом, і кличе на Ватикан пімсту божу і людську.

Тепер ми наведемо кавалок з "Гайдамаків", а власне те місце, де полковник Гонта ріже своїх синів за те, що ті були переведені їхньою матірю на юніацтво, кажить гайдамакам повбивати усіх ксьонзів о. о. Василіянів, і розвалити василіянську школу. Гонта з улюбленим героєм Шевченка, і коли вінніпежські о. о. Василіяне сьвяткують "іменини" Шевченка, то мусять сьвяткувати і память Гонти, котрий так немилосердно витяв їхніх брацішків у Умані.

Тут треба сказати ось що Будці та о. о. Василянам: Коли хочете з отвертим чолом стати на Шевченківськім сьвяті, то зречіть ся раз на завжди Риму, зречіть ся тої крівавої сполуки з інквізіцею, та станьте хоч трохи християнами, а не поганськими жерцями, якими єсте тепер.

Як та хмара гайдамаки
Умань обступили
О-півночі; до схід сонця
Умань затопили.
Затопили, З закричали:
"Карай Ляха знову!"
Покотились по базару
Кінні "народові."
Покотились малі діти
І каліки хворі.
Гвалт і галас! На базарі,
як посеред моря
Крівавого, стоїть Гонта
З Максимом завзятим:
Кричать у-двох: "Добре, діти!
Отак їх, проклятих!"
Аж ось ведуть гайдамаки
Ксьонза ізуїта
І двох хлопців.
Васильянин:
"Гонто, Гонто!
Оце твої діти.
Ти нас ріжеш — заріж і їх:
Вони католики!
Чогож ти став? Чом не ріжеш?
Поки невеликі,
Заріж і їх, бо виростуть,
То тебе заріжуть!"
Гонта (до гайдамаків):
— "Убийте пса! А собачат
Своєю заріжу . . .
Клич громаду! Признавайтесь,
Що ви — — католики."
Діти Гонти:
"Католики, бо нас мати. . ."
Гонта:
Боже мій великий!
Мовчіть, мовчіть! Знаю, знаю!"
(Зібралась громада.)
"Мої діти — католики . . .
Щоб не було зради,
Щоб не було поговору, —
Панове громадо!
Я присягав, брав сьвячений
Різать католика. . .
Сини мої, сини мої!
Чом ви невеликі?
Чом ви Ляха не ріжете?"
Діти:
"Будем різат. тату."
. . **Гонта:**
"Не будете! Не будете!
Будь проклята мати,
Та проклята католичка.
Що вас породила!
Чом вона ввас до схід сонця
Була не втопила?
Меньшеб гріха: вмб умерли
Не католиками.
А сьогодні, сини мої,
Горе мені з вами! . .
Поцілуйте мене діти,
Бо не я вбиваю,
А присяга."
Махнув ножем —
І дітей не має.
Попадали зарізани.
"Тату!" белкотали:
"Тату, тату! ми не Ляхи!
Ми. . ." тай замовчали.
Гайдамаки:
— Поховать хіба? —
Гонта:
— "Нетреба.
Вони католики. . .
Сини мої, сини мої!
Чом ви невеликі?
Чом ворога не різали?
Чом матір не вбили,
Ту проклятy католику
Що вас породила?
Ходім, брате! . . ."
Взяв Максима.
Пішли вздовж базару
І обидва закричали:
"Кари Ляхам, кари!"
І карали. . . Страшно, страшно
Умань запалала;
Ні в будинку, ні в костьолі
Ніде не осталось, —
Всі полягли. Того лиха
Не було ніколи,
Що в Умані робило ся.
Василіян школу,
Де учились Гонти діти,
Сам Гонта руйнує:
"Ти поїла малих дітей!"
Гукає, лютує:
"Ти поїла невеликих,
Добру не навчила!
Валіть стіни!"
Гайдамаки
Стіни розвалили:
Ровалили, об каміє
Ксьонзів розбивали,
А школярів у криниці
Живих поховали.

Т. Шевченко.

Процитувавши повисше наведені вірші Шевченка, лишаєть ся нам сказати Будці отщо: **Тепер відсьвяткуйте ще ювілей Кальвінові.**

ЗАПИТИ ТА ВІДПОВІДЬ.

Всесьвятійший о. Проколупію! Прошу мені пояснити кільки воно виносить на доляри тота апробация, що дали отець Будка на будову новоі униацької церкви у Вінніпегу? Ото щирий пастир, не чекає, щоб люде дали, а перший з своєї кишені викладає. Лиш не знаю, ци тота апробація, ци то сотка, ци тисяча долярів. Отож поясніть.

Іван Баран.

Відповідь: Іване Баране! Вівце кручена отари Христової! Зрозумій, що апробація, се ані цент, ані доляр, ані нич. Се Будка дав апробацію, себто таке своє благословеньство, чи багато у Вінніпегу знайдет ся дурнів, що виложуть з своїх кешень доляра, аби побудувати йому катедру, деб могло вміститись більше тої череди католицьковї. Апробація се те саме "нетямере." Розумієте? Ні? Як ні, то дайте на будчене капище лэцту сотку, а тоді може зрозумієте ту "апробацію."

о. Проколупій.

КАНДІЙ ДАЛІ ПИСКУЄ.

Ліверенд Кандій хвалить ся, що його донька відвернула одного молодця від "соціялістичної партії," а навернула до католицизму. Він каже, що колиб мав три доньки, то до тижняб знищив "Боротьбу." Гм. . . . Іщеб ліпше було, коби він мав дванайцять.

Його слухач.

ГИМН ЧЕРНЕЧИЙ.

Ударь, громе, пад тим домом,
Над тим божим, де мремо ми,
Тебе, боже, зневажаєм,
Зневажаючи сьпіваєм:
Аллілуя!

Як би не ти, миб любились,
Кохалисяб та дружились,
Та діточок виростали,
Научалиб та сьпівали:
Аллілуя!

Одурив ти нас, убогих;
Миж, окрадені небоги,
Самі тебе одурили
І скиглячи возопили:
Аллілуя!

Ти постриг нас у черниці,
А ми собі молодиці,
Та танцюєм, та сьпіваєм,
Сьпіваючи промовляєм:
Аллілуя!

До бувшого сьв. Експедита.*)

О, бідний Експедите, що з тобою?
Чим ти так тяжко Пія обидив,
Що він своєю сильною рукою
Тебе на сьміх в дімісію пустив?
Чи може ти зломив небесну
віру
І Фільомену нишком покохав,
Бо і на ню, сьвяту небесну діву,
Такий страшенний удар теж
упав?
Чи засвербів тебе язик у роті
І ти там в небі Пія обчорнив,
Що він, мовляв, ясніє весь у
злоті,
Коли син божий в лахманах
ходив?
І щож гадаєш ти тепер робити?
Куди удаш ся? Що в біді пічнеш?
Як зможеш далі без пошани
жити,
Чим ти на старість тішитись
будеш?
Давнійше бога міг ти оглядати,
І до безтями пити міг нектар,
У божій раді мусів засідати,
Тобі кланялась всяка людська
тварь.
Тепер гляди: ті самі підлі
люди,
Що так молив ся ти за їх
життя,
Просив у бога за гріхи їх я
блуди —
З храмів тебе виносять на
сьмітя.
Он глянь: проклятi ще сьміють
ся
І зневажають, безчестять тебе!
А в Пія з радости аж сльози
ллють ся
І Клим[illegible] свиїх його аж вдвоє
гне!
О. Експедите, не ридай так
тяжко.
Ти Фільомену д серцю притисни,
Сідай під брамою раю, мій
друже,
І там в кутку чекай, надію сни.
А як на папський знов престіл
засяде
Вже лагіднійший церкви володар,
Тоді його на тебе ласка спаде.
І ти позбудеш ся гризот і кар.
Та знай, як непомильний папа
У книгу знов затягне тя сьвятих,
Тоді вже більше не гніви сатрапа
Коли не хочеш хвиль прожити
злих.

Макогоненко.

*) Теперішній папа скасував двоє сьвятціїв, а саме Експедита і Фільомену і казав їхні образи з храмів позабирати.

З ДЕКАМЕРОНУ.

Дж. Бокачіо.

ПРИЧТА ПРО ЛИЦЕМІРЭ.

Як вам відомо, на сьвіті з багато поганих людей, котрі поробили себе учителями та цензорами для других, але котрих, як се побачите з мого оповіданя, доля часом позаслузі виставляэ на людську ганьбу; отаке стало ся з настоятелькою одного Жіночого монастира, під управою котрої була та черничка, про котру я і маю росповідати.

Ви мусите знати, що колись у Льомбардійі був жіночий монастирь дуже славний своїми сьвятощами, і захованэм віри. І там межи сестрами була одна молода черничка шляхоцького роду і обдарована чудовою красою, на імя Ізабетта, котра, прийшовши одного разу до граток поговорити з своїм кревняком, закохалась в однім молодім хлопці, котрий прийшов був з нїйі фоміліянтом. Сей, бачучи, яка вона хороша і зрозумівши йійі бажаня своїми очима, теж закохав ся у ній, і се коханэ вони довго терпіли без жадного скутку, на велике горе обох. Нарешті, коли кождий був переповнений тим самим бажанэм, молодець знайшов спосіб, як дістатись потай до своэйі черничкм. Вона на те згодилась, і він бував у нейі не раз, а багато разів, для великойі приэмности обох. Але однойі ночі йіх підгледіла одна черниця, коли любчики непамитали себе від кохання і коли він ішов від Ізабетти. Черниця росповіла про те, що бачила, иншим сестрам, і зпочатку вони були готові донести на Ізабетту настоятельці, котра звалась мати Усімальда, і котру, як черниці, так і усі, хто йійі знав, уважали за добру і побожну кобіту. Але розважившы, вони поклали шукати нагоди, щоб настоятелька могла захопити йійі разом з молодцем, а тоді вже Ізабетта не змоглаб спекатись правнин. Тому вони заспокойілись і почерзі потай пильнували Ізабету, щоб зробити йій несподіванку.

І сталось таке, що Ізабетта, не сподіючись нічого недоброго і не пильнуючи за собою, дозволила своэму коханцеви прийти до себе однойі ночі, а про се зараз було відомо тій, що була на варті. Коли черницям здавалося, що вже добра частина ночі минула, тоді вони розділились на два відділа: одні лишились пильнувати двері Ізабеттиної келійі, а другі в той час побігли до покою настоятельки; вони так довго стукали до нейі в двері доки та не обізвалась. Ті йій сказали: "Вставай, сьвята мати! Підвод ся скорше! бо ми спостерегли, що Ізабетта маэ у себе в келійі хлопця!" А настоятелька якраз тоі ночі була в товаристві з попом, котрому вона дозволяла часто "заходити" до нейі в скрині. Але, чуючи викрики черниць, і боючись йіх, щоб вони в своїм великім посьпіху і запаленю не виваляли дверей, вона посьпішно встала і вбралась так добре, як могла в пітьмі. Думаючи вбрати вельон, котрий носять черниці і котрий вони звуть "псалтир," вона схопила припадком попові ногавиції і так дуже кваплючись і не памятаючи, що робить, накинула йіх собі на голову як "псалтирь" і, вийшовши, поквапно замкнула за собою двері, після того як сказала: "Де та проклята богом?" Відтак, разом з черницями, що були так розгорячковані, що жадна не зауважила, що мала настоятелька себе на голові, вона пішла до Ізабетиної келійі. Роствинивши двері силою за помочею усіх сестер, настоятелька увійшла до середини, де і здибала обох коханців лежачих в обіймах у ліжку. Ті побиті несподіванкою незнали, що й почати.

Молода черничка була зараз же ірвана сестрами і відведена на загад настоятельки до судовойі галі. А кавалэр вбрав ся і чекав, що з сего всего вийде. Він поклав собі, що колиб що хтіли заподіяти його любці злого, то побити стіни черниц, кільки він міг би походити і пірвати Ізабетту з собою. Настоятелька, сидючи на призидійнім місці, почала росправу вприсітности усіх черниць, котрі лише дивились на обвинувачену, щоб таким чином дати йій відчути усю ту ганьбу, на яку заслугуэ, яко надгороду, кожда черниця, за срамотний і нечистий вчинок, котрим зернить сьвятість, честь і славу монастиря. Молода черниця, завстижена і перелякана, бо відчувала свою провину, не знала, що відповідати і мовчала. Після того як настоятелька вже багато наговорила слів, Ізабетта припадково глянула на нейі і побачила, що було в нейі на голові, і як кінці штанок звисали йій по плечах. Тоді, зрозумівши в чім річ, вона цілком відмінилась і сказала: "Сьвята мати! Хай бог тебе благословить, направ свій очіпок, а тоді питай мене, що ти від мене хочеш."

А настоятелька, нерозуміючи, що та мислить, відповіла: "Про який ти очіпок говориш, підла кобіто! І ти ще маэш лице плести дурниці в такий час! Чи ти думаэш, що те, що ти наробила, эжарти?" — "Прошу тебе, сьвята мати, направ свій очіпок, а потім кажи мені, що ти хтіла," відповіла знов Ізабетта. Тоді вже багато черниць глянуло на голову настоятельки, тай вона сама лапнулась рукою там, і тоді зрозуміла, як і всі инші, чому так казала Ізабетта. Довідавшись про свій власний гріх і, бачучи, що всі його виділи, настоятелька залишила слідство, а почала говорити вже цілковито инакше, ніж як було впочатку. В дальшім говорено вона дійшла до того висновку, що боротись з грішним тілом неможливо і тому сказала, щоб кожда старалась робити собі приэмні години, як хто може, і як се робилось до того часу. Відтак відпустила арештовану і пішла собі спати з своїм попом, а Ізабетта вернулась до свого коханця, котрому ще багато разів потім дозволяла до себе приходити на злість тим, що були йійі задененцювали. А ті що не мали коханців попихали свою долю потай, хто як міг.

Отак часом демаскуэ доля лицемірників.

Пісня про Павла-фармера з під Колонсай, Саск.

Йіхав Павло раз до міста,
Грошей в банку зичить,
Мав він дещо покупити,
Тай хтілось му випить.
Та не тойі він натури,
Щоб сам випив чарку:
Він присунеть ся до бари,
Як вздрить цілу шайку.
Пияків таких, як сам він,
Що пють до загину.
А як грошей му не стане, —
Пропэ й кожушину.
Не знав лише, чи сегодня
Найдесь компаніста.
— "А можеб ти, сину Штефо,
Пойіхав до міста?"
— Ба, цимуж би я, дэдику,
Не мав то зробити,
Цим то я вже не потрафлю,
Так як і ви пити? —
— "Добре, сину! Маэш рихт,
Будуть з тебе люди,
Бе як віпэш оковитки,
Стидно ми не буде."
Прийіхали там до міста,
Дещо покупили,
Та найшли ще й компаністих,
Бару обступили.
Пють що мога оковиту,
То не були жарти,
Бо кождий з них заложив ся,
Що випэ по кварті.
Напили ся, кільки хтіли,
Й додому вертали,
Та іще й двох пияків
З собою забрали.
Дорогою сперечились,
І щось не до шмига,
Схопив Павло Миколайка
Тай дав му в фафлиги.
Схопила ся й Галабурда,
Наробила крику,
А Павло як біснуватий
Бэ шурина в пику.
Кричить шурин, як сказив ся,
З рук ся видираэ,
Павло держить за чуприну
Й на Штефу гукаэ:
— "А бий, сину, кільки зможеш
А я му держати!
Ти не бій ся, бо я газда,
Му відповідати.
Подивив ся Миколайко,
Що то не з фрашки,
Шпурнив Павлом, а сам в ноги,
Тай лишив йім кашкет.
Такі то э "візрунку"
Сегодня на сьвіті, —
Мусів дэдьо з своїм оином
В холодній сидіти.
Мало було того з них:
Мусіли в додатку
Заплатити за той "жарт"
Цілу сімдесятку.
Отакий то наш Павло,
Щей фармер, ніворку,
Він найменьше пропиваэ
Три сотки до року.
Хоч "моргечів" маэ доста,
А довгів по вуха,
Та він собі неборак
Ще удаэ зуха.
Коли хочеш, варе Павле,
Щобись був в спокою:
Держи язик за зубайи,
Руки під пахвою.

Марко Проклятий.

Приймаэть ся передплата на сатирично-гумористичну часопись

"ЖАЛО",

"ЖАЛО" се одинока українська сетирично-гумористичпа часопись.

"ЖАЛО" подаэ веселі вірші, оповіданя, новелі, сьміховінки, дотепи, образки, загадки — взагалі росвеслюэ читача.

"ЖАЛО" жалить всяку погань, яка обсідаэ наш нарід, без огляду на іі становиско та достоінсва.

"ЖНЛО" повинно нахоцити ся не лише в кождім Товаристві і Читальні, але й у кождій хаті.

"ЖАЛО" коштуэ на цілий рік: в Америці і в Канаді 1.50 (півтора) доляра.

Замовленя і гроші посилайте на таку адресу:
Адміністрація часописі ЖАЛО, у Львові, ул. Скшинського ч. 17.
(Lemberg, Austria)

ПРИЙМАЭ СЯ ПРЕДПЛАТУ НА "МУЖИЦЬКЕ ... ... ВИДАВНИЦТВО"

бібліотеку найкращих творів найславнійших чужих і наших письменників, яка виходить два рази на місяць кождого 15. і 30. Кожда така книжка містить для себе дість і з прикрашена портретом автора та згадкою про нього.

Предплата на "Мужицькє Видавництво" виносить річно для Америки два доляри.

"Мужицьке Видавництво" э так гарним і корисним, що повинно находити ся не лише в кождім товаристві і в кождій читальні, але навіть в кождій українскій хаті.

Замовленя і гроші посилати на адресу:

"Мужицьке Видавництво"
в Коломиі, ул. Новицького ч. 21
(Galizien, Austria)

П. Крат.

ЗАПОВІТ 1905 РОКУ.

4. Демонстрація.

У Київі, в славнім місті,
У дзвони дзонили, —
А студенти в своїй школі
У раді радили.
У раді радили.
Як за людей стати,
Тай на раді положили
Геть царя скидати.
Беруть папер, білий аркуш,
Пишуть листи дрібни:
— "Гей, підводтесь, прокидайтесь,
Сіромахи бідні!
Годі вже вам подать платить,
Подушне давати,
Та синів своїх цареви
В полки віддавати.
Нема землі у вас, люде. . .
Нема і не буде.
Гей з торбами всі підете
Від царськойі дуди!
Не сподійтесь д царя, братя,
Що землю поділе:
Він панам вас радий ддати,
Коб то мав лиш силу.
По три шкіри він з вас лупить,
Здере й почотирі,
Й ніхто за вас не вступить ся
При лихій годині.
Царь з панами накладаэ,
І бог на йіх боці,
Попи ж ваші правдиві
Держуть вас в-мороці:
Якимсь пеклом там лякають
І кажуть терпіти. . .
Щоб і паньству, щоб цареви
Добре було жити.
Щоб те царство, щоб те паньство
В роскошах пірнало,
А мужицтво на роботі
З голоду вмирало!
Годіж нам, брати, терпіти,
Ще э у нас сила:
Вона степи, вона гори
Увесь сьвіт укрила!
Ота сила — люд робучий,
На плечах котрого
Йідуть пани, йідуть царі
До попа сьвятого. . . .
Скиньмо ж, братьці, вражу силу
І будьмо братами,
Та щоб усі були рівні
До дного між нами!
Ми, селяне, до вас щире
Слово засилаэм
І підмоги проти царя
Низенько прохаэм:
Поможіть нам, наші батьки,
Вражу силу збити,
Тоді вільно на Вкрайіні
Стане людям жити.
Такі листи написали,
В пакети складали,
Тай по усій Україні
Людям розсилали.
А самі студнєти в раді
Знов раду радили,
Тай на вулицях зійти ся
В раді положили.
Зійшло сонце у тумані,
Над Київом стало,
А студенство всі вулиці
Собою вкривало.
Попореду несуть прапор
З грізними словами,
Що на нему написали
Білими буквами:
"Геть з царем! Додолу ката!
"І паньство, і царство!
"Нехай буде на Вкрайіні
"Эдине братерство!"
Ідуть собі та сьпівають,
Царя проклинають,
Усіх людей, увесь Київ
На царя скликають.
А з заводів та з варстатів
Робітнича сила
За студентами аж котить,
Мов у морі хвиля.
І сьпівають, і гукають,
Весь Київ скликають,
Та на царя, та на ката
Словами гримають:
"Годі, годі нам терпіти!
"Прокидайтесь, люде!
"Доки царь над нами править
"Щастя нам не буде!"
Затягаэ всі улиці
Розбурхана сила. . .
А катюги зупинити
Москалів пустили.
Не дві хвилі, не дві чорні
В морі ся спіткали,
То салдати на студентів
З рушницями стали.
Ой, і стали з рушницями,
Цілять йім у глуди:
— "Як хочете живі буті, —
Росходьте ся, люди!"
Ой, на горе, ой, на тяжке
Мати породила
Тебе, сину, що до війська
Була відрядила.
А ще гірше, ще лютіще,
Ой, що ти мій, сину,
Із катами став за право
Й стріляэш в людину!
Ой, тут вийшов "дядько Дмитро"
Салдатів спиняти,
Та розумно і правдиво
Став йіх поучати:
— "Ой, за когож ви бэте ся,
Нерозумні діти?
І на когож се ви вийшли
З рушниці палити?
З ваших батьків, з ваших братів
Царь три шкіри лупить:
А ви його боронете,
Нерозумні люди!
Цар з панами з вас глузуэ
І не знаэ міри! . .
Киньтеж, братці, царя-ката!
Вяшіть офіцирів!"
Ой, не встиг же "дядько Дмитро"
Слова доказати,
Як почали офіціри
"Сьмирно!" скізь кричати.
Затремтіли москалики,
Як муштру почули
І на слово "дядька Дмитра"
Й вусом не моргнули.
Добре далась йім та муштра,
(Хто йійі не знаэ?)
Вона людей канівичить,
Ні нащо ламаэ.
Ой, не встиг же "дядько Дмитро"
Сказати удруге,
Гей, звеліли та стріляти
Йім цареві слуги.
Прицілились москалики,
З мушкетів стрилили. . .
Бодай же вам тяжко-важко! . .
Що ви наробили!!
Горе тобі, стара мате,
Нема твого сина! . .
Заплакала за вбитими
Уся Украйіна.
Кого вбили, покололи,
Други повтікали.
Тих по тюрмах, по Сібірах
Люто мордували.
А царь радий у столиці
Молебіні служе
Радій, радій, душогубе,
Радій та не дуже!
Вже недовго тобі, кате,
Нами обвертати:
Прийде й тобі час-година,
Лютий, пропадати!
Роскують ся незабаром
Пригноблені люди,
Станутъ з нами проти тебе,
І ніхто не буде
Тебе, звірю, ратувати,
Бой твойі салдати
Тебе кинуть і повернить
До "ріднойі хати"!

5. Весняна думка.

Вгорі між зорями гуляэ,
На Україну позираэ
Рогатий місяць. Сплять гайі,
Чорніэ степ, широке поле
Мовчить, немов заснуло. Голе
Гілэ чорніэ над шляхом.
Снігів немаэ: постікали,
Річки широкі доливали;
Самі калюжі ще блищать.
Качата з Ірію литать;
Над головами тільки чути
Дик йіхній свист. Мовчить окута
Мовчанэм ніч. Мовчить ріля;
Від нейі дух людського поту
Встаэ тихенько, мов з болота
Туман легенький. Марна сила
Гниэ заорана. . . А села
Лежать у темрявах нічних
Побиті горем. . . Тихо, тихо. . .
Ніде не присне. . . Чорне лихо
Над степом вгору підвело,
Мов дуб гілэ, ісзохлі руки,
Шепоче, скигле: "Муки! Муки!
І сліз, і гвалту, щоб гуло,
Щоб тихо так тут не було!"
Недоля панським ланом ходить:
— "Чи вродить поле, чи не вроде?
Тай що ще вроде?" все пита
В сорочці подраний мара.

6. Степанова доля.

Як ішов царь воювати,
Йому стали сурми грати,
Грали сурми з злота литі,
Вороженьків всіх побити.
Як ішов Степан до бою,
То лящала ясна зброя,
Гомоніло жито в полі
На пригоду, на недолю.
На війні літають кулі,
Люд валяэть ся снопами.
Та царя "сам бог хоронить" —
Поле вслано мужиками.
Скрізь огонь і кров розлито.
Не минуло ся Степкові:
Його кулею забито . . .
Царь вернувсь з війни здовий.
І як вйіхав царь до міста,
Його стріло дзвонів двіста:
Дзвони грають, люд сьпіваэ,
Царську славу виславляэ.
Як Степкові дія копали,
То густи дерева стали,
Задзвонили по діброві
Ті дзвіночки, ті лилові.

З М. Конопніцкоці.

7. Веснянка.

Гей брати любі,
Бурлацтво, сіромо,
Ой, гірко живеть ся нам дома!
Хоч сонечко сяэ,
Весна скрізь гуляэ,
Гайі, луги, луки
Сповиті квітками, —
А нам і весною
Затулюють долю
Пани, попи, дуки
З катами-царями.

СТОВПИ МОРАЛІ.

(Присьвята попам.)

Стовпи моралі, чесноти,
Мораль лиш сьвітови голосять
І обичайність все в устах
Грішним, недобрим людям носять.
Стовпи моралі, чесноти,
Бурян гріха по сьвіту кичуть
І мов Христос, сей муж сьвятий
Малих дітей до себе кличуть.
Лиш та ріжниця між Христом,
А Тими славними стовпами:
Христос дітей не вибирав,
Лиш пригортав усіх руками,
Чи хлопців, чи малих дівчат
До серця свого і до грудей
І научав йіх чесноти,
Щоби були з них праві люде.
А наші славнії стовпи
Поміж дітьми вже вибирають:
Бо лиш дівчатка молоді
До свого серця пригортають.
І ті невинні діти вчать
Не християнської любови,
А заспокоюють на них
Всі похоти звірської крови.
Ой, славні, славні ті стовпи,
Уміють чесноти навчати.
За ту науку вартоб всіх,
Як стеклих псів йіх постріляти!

Макогоненко.

"Робочий Народ",

орган українськоі соціялдемократіі в Канаді та Злучених Державах, виходить що тижня в Вінніпегу (в Канаді). Річна передплата виносить 2 доляри.

Адреса:
"Robotchyj Narod," Winnipeg, Man., Box 3658 (Sta. B) Canada.

"РОВІТНИК."

Одинока українська часописм в Сполучених Державах посьвячена інтересам працюючоі кляси. Виходить три рази на місяць. Передплата на рік в Америці і Канаді $1.

"ROBITNYK"
1745 Michigan Ave.
Detroit, Mich., U. S.

ЧИТАЙТЕ "КАНАДИЭЦЬ."

религійно-моральну, поучаючу часописмь для українського народу в Канаді.

Кождий поступобий Українець, який бажаэ сьвітла правди, а ненавидить темноти, нехай переплатить собі "Канадиэц."

На рік коштуэ лише $1.00.

Адрес:
"THE CANADIAN"
10336 — 96 St., Edmonton, Alta.

ЩО З ВАС ЗА РОБІТНИК
Коли не підпираэте своэі робітничоі часописі? Коли Підпираэте часописі капіталістичні, а своэі робітничоі часописі не читаэте і не ширите?

ЗАТЯМІСЬ СОБІ ДОБРЕ
Що часопись "Гайдамаки" з одинокою укр. робітничою часописию в Зл. Державах, що ширить між укр. робітництвом соціялізм, осьвідомлюэ робітництво, боронить його інтереси і ширить поступ.

ВІД НОВОГО 1914 РОКУ
часопись "Гайдамаки" буде виходити що-тижня. Шліть же зараз передплату: 1 дол. 50 ц. на рік, 75 ц. на піврокy. на сю адессу:

"Haydamaka"
639 E. 11th Street, New York, N. Y.

"НОВЫЙ МІР."
Единственная Русская Рабочая Соціалистическая Газета в Америкѣ.
издаваемая рабочим Т-вом новий Мір.
Подписная цѣна:

В Соед. Штатах.		Для Канады и Заграницы.	
На год	1 дол.	На год	1 дол. 50 ц.
На 6 м.	60 ц.	На 6 м.	85 ц.
На 3 м.	35 ц.	На 3 м.	45 ц.

Подписка принимается во всякое время.

КАЛЕНДАРЬ-ЕЖЕГОДНИК
на 1914 год.
Вышла из печати справочная книга на русском языкѣ для иммигрантов. Много свѣдений о Америкѣ и Канадѣ. Масса картинок. Выписывайте сейчас же. Цѣна 30 ц. с пересыл.
Деньги на "Нов. Мір" и "Ежегодник" присылайте "моней-ордером" по адрессу:
"Novy Mir" 140 E. 4th Street, New York, N. Y.

Кінь, що э показаний повище э "Злота Слава," власність Д. Г. Паррелля з Портланд, Оріґон, і котрий був визнаний чампіоном на кінській виставі у Викувері в 1913. Сей кінь буде одним з компитрів на Семій Кінській Ванкуверській Виставі, що пічнеть ся 27 Квітня, а скінчить ся 2 Мая. Запис коней кінчить ся 11 Квітня.

Читайте "Ранок"!
"РАНОК."
э релігійно-народна часопись в Канаді, що накликуэ нарід до Эвангелія і демократичного устрою церкви. Читайте і довідаэтесь, яка віра э правдива.
Виходить що-тижня в середу і коштуэ 1 дол. 50 ц. на рік. Хто присилаэ перадплату цілу, дістаэ премію книжок на 50ц., які самий собі вибере. Адрес:
"Ranok"
Box 3596, Winnipeg, Manitoba

AGRICULTURAL SETTLEMENTS ASSOCIATION, LIMITED
Vancouver, B. C.

Русини! купуйте землю в теплій і богатій Британській Колюмбії.

Ми маэмо ріжного рода землі, починаючи від готових оброблених фармів і кінчаючи лісовою землею з деревом добрим для будови і всілякого виробу. Ціни теж ріжні: від 40 дол. до 1.000 дол. за акер.

Наші землі суть в долинах: Фрейзер-рівор, Лилует, Чилкатон, на Фрейзер-лейк, на Оканаган-лейк, у Белла Кула і коло Гейзельтон.

Наша спеціяльність осаджувати поселенців кольоніями. Ми маэмо німецкі, шведські і англійські кольонії, і для Русинів ми маэмо тисячі акрів першоі кляси землі. Хто в нас купуэ землю, тому ми помагаэмо, як потребуэ, будуватись, набути машинерію і худобу.

Відомо на цілу Канаду, що в долині ріки Фрейзер-рівер суть найраці і найбогатіщі землі в сьвіті. Уже 70 миль на схід від Ванкуверу акор тоі землі коштуэ $1.000, але ми маэмо для вас

НАГОДУ І В ДОЛИНІ ФРЕЙЗЕЗЕР-РІВЕРУ:

(1.) Готова фарма, 160 акрів, добра земля, частина оффенцована, недалеко від колії і малого міста. 35 акрів управлених, 6 акрів вичищені, 1½ під садом і лісом, дім на 8 кімнат, добрі будинки. Ціна $135 за акор, $10.000 готівки, решта на 5 літ на виплат з 7%.

(2.) 50 акрів доброго грунту, частина оффенцована, близько стації і місточка. 2 акра оброблених, 6 акрів очищених, решта добрий ліс. Дім на 3 кімнати. Ціна 105 дол. акер. 1.500 дол. готівкою, а решти на 5 літ на сплату.

(3.) 70 акрів близько стації і місточка. 20 акрів оброблених, з чого 1½ під овочевим садом, а 18 акрів дренованоі долини, 30 акрів вичищено, решта добрий ліс. Дім на 9 кімнат і багато будинків, але в занепаді. Ціна 130 дол. за акор, 2.000 дол. готівки, а решта на 6 літ на сплату 7%.

(4.) 40 акрів, 1 година їзди від Ню-Вестминстра. Старий ліс, добрий грунт. 70 дол. за акер, 7.000 дол. готівки, 5.000 дол. по 9 місяцях, і перебрати довг $16.000.

(5.) 10 акрів, старший ліс, при губеманській дорозі, коло стації і місточка, добрий грунт. Ціна 700 дол. 250 готівки, решту 150 дол. кожді 9 місяців.

(6.) 30. акрів 3 милі від міста і стації, 6 акрів управлених, 40 плідних дерев, 24 акрів явору і червоноі сосни, малий дім на 3 кімнати, курники, потічок з доброю водою. Ціна 120 дол. за акор, $700 готівки, решта на 3 рока.

Окрім сего маэмо тисячі акрів таньшоі і дорожчоі землі. Пишіть до нас, а будете задоволені.

AGRICULTURAL SETTLEMENTS ASS'N, LTD.
621 Pender St. Vancouver, B. C.

J. Whitworth, 1748 Broadway E., Phone: Fair. 1468L. — Vancouver: Phone. High. 149. Victoria: Phone 5219-R-2. — D. Stewart, 1022 Bank St., Victoria, B. C.

WHITWORTH & STEWART
Фабриканти
Памятників, плениць, углових каменів, і т. д.
обчисляэмо будівляні роботи. — тутешний і заграничний граніт і мармур.
Доставляэмо до всіх частий Канади
Наші офіси і робітні:
Cor. Harris & Raymour Sts. .... Vancouver, B. C.
Cor. Richmond Ave. & Lonsdale Rd. .... Victoria, B. C.
Наші представителі до вашоі услуги кождого часу.

КАДИЛО

The Canadian-Ruthenian Humoristic Gazette

Рік II. Ч. 15. [illegible] Квітня. VANCOUVER, B. C., APRIL 15, 1914. NO. 15, VOL. II.

РЕДАКЦІЙНА БІБЛІОТЕКА УКР. РОБ. ВІСТЕЙ
EDITORIAL LIBRARY
UKR. LABOR NEWS

ДЛЯ НАС.

Для нас тяжка праця,
Не їда, а голд,
Подерта одежа,
Гризоти та холод.
Для нас вмісто грошей
Мозіль на долони,
Горб на плечах виріс,
Аж голову клоне
Для нас кримінали,
Кулі і багнети,
Все за нашуі гроші,
Силою з нас здерті,
Щоб нас катувати.
Для нас бог і дітько,
Щоб ся їіх бояти.
Для нас і попи ті,
Щоб їіх годувати;
Для нас і молитва,
Щоб вічнось молити,
Щоб рано і в вечір
Мож себе дурити.
І земля вся наша
Щоб ю обробляти,
А плоди з землиці
Мусим купувати.
Все на сьвіті наше.
А нічо не маэм,
Щей за тую нужду
Бога величаэм;
І небо на хмарах
Для нас зготували,
Що то брехня чтста
Вже многі спізнали.
Гоніть попа, люде,
Церкву обминайте,
На воздушне небо
Надії не майте.
Хай їдуть працювати
Попи із панами,
Тоді буде небо
На земні між нами.

Тригук.

ЮНІЙНА "МУРІСТЬ".

Американські юнії завжди роблять тоді страйки, коли капіталістам і так робітників не треба. Приміром копачі вугля починають страйк весною, коли майже спиняэть ся торговля вуглем. Після сеі "мудрости" робітникам польовим треба почипати страйк по жнивах!

Непотребуэ куфра.

— Слухайте, чоловіче! Купіть си куфер, — кричить склепар до переходячого.
— "Нащо мені куфер?"
— Зложете своэ убранэ. —
— "Зложити своэ убранэ в куфер, а самому ходити голому? Ні, не куплю!" обурив ся переходячий.

Недофіс.

Яка ріжниця межи паперовим доляром, а срібним кводром?
Сімдесять центів.

Що робить крику більше як одна свиня, в каринку?
Дві свині.

Що маэ кітка, чого иньші звірята мати не можуть?
Котята.

Коли Адам прийшов на сьвіт?
Перед Эвою.

Чому Адам кусав яблуко, котре дала му эва?
Бо не мав ножа вкроіти.

На чім більше ніг зимою, ніж літом?
На леду.

Чому перший день Адамови був найдовший?
Бо не було Эви.

За чим вечером дивить ся дівчина, а не хоче бачити?
За дірою в панчосі.

Що э найсамотніше на сьвіті?
Слупи, що означують милі, бо їіх двох прикупі ніде не побачиш.

Що перше поклав Адам у раю на землю?
Ноги.

Котрий місяць фальшивий для Жидив у англійщині?
"Джю-лай," що значить: Жидівська брехня.

Що іде з Брендону до Вінніпегу, не рухаючись?
Дорога.

Чого мельник носить білу шапку?
Щоб накрив голову.

Що гарне, а фальшиве?
Дівчина, колі напудруэть ся.

Недоріс.

Учитель: Тепер хто мені скаже, що таке політична економія?

Ученик: Політична економія, се значить зібрати як найбільше голосів за малі гроші на цигари та виску.

Недоріс.

Жид і годинник.

— Яка ріжниця між жидом, а годинником?
— Ріжниця та, що годинник даэ ся накрутити кождому, Жид знов крутить кождого.